

[Statsministeren]

Som jeg sagde før, må afvisning af militær overlegenhed hos en af parterne fortsat være et centralt punkt i alle rustningskontrollfor-handlinger.

Der står i den gamle dagsorden, at Danmark er imod placering af våben i det ydre rum – her mener jeg vi alle er enige – og så står der, at Danmark er imod deltagelse i udforskning og udvikling af dem. Man kan diskutere, hvor entydige de ord, jeg nu har fremhævet, var, men jeg mener i alt fald, at debatten i marts måned afklarede, at der især sigtedes på dansk deltagelse i udforskningen. På dette område mener jeg der er tilvejebragt fuldstændig klarhed nu. Der bliver ikke tale om, at den danske regering accepterer det amerikanske tilbud om at deltage i forsknin-gen.

Hvis jeg så må vende mig til den nye dagsorden, vil jeg sige, at den nok har en klarere tekst end den gamle, men vel i alt væsentligt er af samme indhold. Uden at det er for at være imødekommende i den for-stand, vil jeg ikke skjule, at når jeg ser på teksten og tager dens ord efter pålydende, så har jeg oprigtig talt meget lidt at indvende imod teksten. Hvis regeringen havde haft mulighed for at give socialdemokratiet råd, ville vi nu ligesom sidst, forud for 26. marts, have foretrukket en mere afbalanceret tekst. Men jeg siger igen, at jeg egentlig ikke har så meget imod selve teksten. Det meste er så-mænd fornuftigt udtrykt.

Det, der i dag lige så vel som 26. marts er regeringens bekymring, er, at flertallet her i salen ønsker, at dagsordenen skal være et udtryk for pålæg til regeringen om under alle omstændigheder at tage en fodnote i denne sag. Vi har grundlæggende den opfattelse, at øjeblikket ikke er inde, hvor det tjener sagen om SDI bedst, eller hvor det tjener danske interesser bedst, at vi isoleret fra alle andre partnere i NATO skiller os demonstrativt ud. Det er vores bekymring. Derfor stemte vi imod sidst.

Hvorledes vi vil stemme denne gang, vil vore ordførere naturligvis give udtryk for. Regeringen opfatter det således, at vi sidste gang havde en kampafstemning om denne sag. Den viste, at der var flertal for dagsor-densteksten her i salen, og vi ved, at det same vil være tilfældet i dag. Derfor vil jeg holde det for nærliggende, at de fire rege-ringspartier i dag beslutter sig for at undlade

at stemme for dagsordensforslaget, således at denne sag ligesom har fået et parlamentarisk punktum.

Må jeg sige til hr. Gert Petersen, at jeg må afvise, at regeringen havde kendskab til det amerikanske initiativ, som blev taget op på Luxembourgsmødet en uge før mødet fandt sted. Udenrigsministeren har på ingen måde ført folketinget bag lyset i denne sag, hvad hr. Gert Petersen postulerede under den for-rige debat. Regeringen fik ganske enkelt forsvarsminister Weinbergers brev om SDI-sa-gen om eftermiddagen den 26. marts.

Jeg er meget tilfreds med og glad for hr. Lasse Budtz' tilkendegivelse om, at socialde-mokratiet nu er rede til at genoptage for-handlingerne i det særlige folketingsudvalg om sikkerhedspolitikken. Det er jeg tilfreds med, fordi jeg så grumme nødtigt vil opgve håbet om, at der kommer en dag efter denne, hvor vi efter en grundig analyse kan konsta-tere, at der om de afgørende træk i dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik igen er etable-ret grundlæggende enighed mellem regerings-partierne på den ene side og socialdemokra-tiet på den anden side.

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Jeg synes, det var interessant, at statsmini-steren gav udtryk for, at man første gang stemte imod et dagsordensforslag, men nu ville undlade at stemme. Så er det måske me-get rigtigt at sige: alle gode gange tre – den kan jo komme snart – hvor man måske stem-mer for et dagsordensforslag med dette ind-hold.

Der er en ting, jeg gerne vil spørge stats-ministeren om. Statsministeren sagde i sit første indlæg, at regeringen følte, at det ikke var påkrævet med en fodnote, og så tilføjede statsministeren »ved denne lejlighed«, altså NATO-mødet. Jeg vil gerne spørge, om ikke vi med stor sikkerhed kan regne med, at ved næste NATO-møde vil man helt markant markere, hvad folketingsflertallet har sagt er folketingets og dermed regeringens politik, altså med andre ord, om ikke der er garanti for, at vi i næste omgang får en eller anden skriftlig dokumentation, f.eks. en fodnote som det mindste.